

Καθρέφτης

«...κι εσύ που ξέρεις όσα η καταιγίδα...»

Μάνος Ελευθερίου

Όπως κάθε πρωί, στήθηκε μπρος στον καθρέφτη του μπάνιου. Ήταν λίγο πριν τις εννέα το πρωί, αλλά είχε περιθώριο να ετοιμαστεί με το πάσο του πριν πάει να τη συναντήσει σε ένα καφέ για να πάρουν μαζί πρωινό σ' αυτή τη μαγευτική χειμωνιάτικη λιακάδα. Είχε βάλει να ετοιμάζεται ένας δυνατός καφές και, περιμένοντας, απολάμβανε την ατμόσφαιρα των κυριακάτικων πρωινών που τόσο του άρεσε: τη βαρεμάρα του ξυπνήματος, το χουζούρι, τις αχτίδες του ήλιου να φωτίζουν πίσω από τις κλειστές κουρτίνες, το σώμα της ζεστό και κοιμισμένο πλάι του όταν έμενε το Σάββατο το βράδυ μαζί του, ή την ανάμνηση του κορμιού της, όταν κοιμόταν μόνος, όπως χθες, τον ήχο του νερού στην καφετιέρα, το άρωμα του καφέ να πλημμυρίζει το σπίτι, το ζεστό μπάνιο.

Έβαλε ένα CD. Μία big band έπαιζε το «Caravan» του Ντιουκ Έλινγκτον. Συνόδευσε τη μελωδία σιγοσφυρίζοντας και κάνοντας πού και πού έναν αυτοσχεδιασμό σε πεντατονική. Έτσι λοιπόν, σιγοσφυρίζοντας και λικνιζόμενος ελαφρά, ακολουθώντας τον ρυθμό,

ήρθε και στήθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Το ξύρισμα είναι μία πολύ σπουδαία και λεπτεπίλεπτη υπόθεση, απαιτεί συγκέντρωση και επιδεξιότητα και δεν επιτρέπεται να το παίρνει κανείς ελαφρά τη καρδία. Βέβαια, θα έλεγε κανείς πως αυτή η κίνηση, που επαναλαμβανόταν καθημερινά από την εφηβεία του και μετά, θα είχε γίνει ένας αυτοματισμός αλά Παβλόφ.

Ε, λοιπόν, όχι!

Ξύρισμα και σφύριγμα δεν πάνε μαζί... θα έλεγα, μάλιστα, ότι ο συνδυασμός τους αποτελεί απερισκεψία υψηλού κινδύνου. Και να που το κακό συνέβη. Το ξυραφάκι σκόνταψε στο μάγουλο που φούσκωνε και ξεφούσκωνε μιμούμενο την τρομπέτα και το αναπόφευκτο επήλθε.

«Αουτς! Μα τι ηλίθιος, Θε μου...» αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Έμεινε αμήχανος, με το βλέμμα καρφωμένο στον καθρέφτη.

«Αουτς...» ξαναείπε και η αμηχανία άρχισε να μετατρέπεται σε σύγχυση και ταραχή.

«Αουουουουουτς!» επανέλαβε ακόμη πιο δυνατά και σέρνοντας επίτηδες τη φωνή του, με μια ερωτηματική και αγχωμένη απόχρωση. Το βλέμμα του πάγωσε. Το πρόσωπό του πέτρωσε.

Βγήκε βιαστικά από το μπάνιο μουρμουρίζοντας: «Τι διάολο μου συμβαίνει πρωινιάτικα;» – χωρίς ν' αφήνει τον καθρέφτη από τα μάτια του και κρατώντας το μάγουλό του. Παρόλο που είχε σταματήσει να ματώνει, ήταν σαν να μην μπορούσε να τραβήξει το χέρι του. Αν το έβγαζε, θα ήταν σαν να έχανε τα πάντα.

Πήγε στο καθιστικό, ξανάβαλε το «Caravan», μετά πήγε στην κουζίνα όπου σερβιρίστηκε λίγο ζεστό καφέ που τον κατάπιε μονορούφι.

«Δεν μπορώ ν' ανοίξω τα μάτια μου σήμερα», μονολόγησε.

Ξαναγύρισε προς το μπάνιο, αλλά περνώντας μπροστά από την πόρτα του σαλονιού η γωνία του ματιού του έπεσε στον ολόσωμο καθρέφτη. Στήθηκε μπροστά του. Πήρε μία μεγαλοπρεπή πόζα, έτσι, με πρόθεση να αλλάξει τη διάθεσή του, κοροϊδεύοντας τον εαυτό του και προσπαθώντας να διασκεδάσει την αγωνία που τον κατέκλυζε εδώ και μερικά λεπτά.

Πήγε να ξαναπει «Άουτς», μα το στόμα του ειδώλου του είχε ήδη ανοίξει, ενώ ο ήχος της φωνής του έφθασε με κάποια καθυστέρηση. Μερικά μόλις δέκατα του δευτερολέπτου ήταν αρκετά ώστε να αντιληφθεί κανείς, ακόμα και μισοκοιμισμένος, τη διαφορά φάσεως.

Πρόφερε αμέσως δυο τρεις φράσεις συνεχόμενες, συνέχισε πανικόβλητος με λέξεις φύρδην μίγδην, για να καταλήξει σε άναρθρους φθόγγους. Διαπίστωσε πως όσο περισσότερο προσπαθούσε να μιλήσει, τόσο η διαφορά ήταν εμφανής και μεγάλωνε.

Ψιλές σταγόνες κρύου ιδρώτα εμφανίστηκαν στο μέτωπό του. Μία σκέψη τού ήρθε... πως επρόκειτο για περίεργη οφθαλμαπάτη κι ότι τραβώντας τις κουρτίνες το φως της ημέρας θα διέλυε όλες αυτές τις παραισθήσεις, ή, πάλι, ότι ούτως ή άλλως κάθε Κυριακή πρωί αργούσε να βάλει μπρος, ότι πίνοντας μια ακόμη γεμάτη ζεστή κούπα καφέ θα προσγειωνόταν για τα καλά. Μ' αυτές τις σκέψεις ετοιμάστηκε να γυρίσει την πλάτη του στον καθρέφτη.

Το είδωλό του είχε κάνει ήδη μισή στροφή.